

Szabadulás a börtönből

{AA 143}

„Abban az időben pedig Heródes király elkezdte kegyetlenkedni némelyekkel, a gyülekezetből valók közül.” (Ap. csel. 12:1) Júdeában ez idő tájt Heródes Agrippa uralkodott, mint Klaudius római császár alárendeltje. Heródes egyszersmind Galilea negyedes fejedelme is volt. Állítólag a zsidó vallásra áttért, tehát prozelita volt, és látszólag a zsidó vallás ceremóniáinak betartásában nagyon buzgólkodott. Hogy a zsidók kegyeit megnyerje, és remélve, hogy ezáltal tisztségét és méltóságát megtarthatja, igyekezett óhajukat teljesíteni, amennyiben üldözte Krisztus gyülekezetét; pusztította a hívők házeit és birtokait, sőt a gyülekezet vezető tagjait bebörtönöztette. János fivérét, Jakabot, elfogatta, és hóhérbárdal kivégeztette, éppúgy, miként a másik Heródes lefejeztette Keresztelő Jánost. Amikor látta, hogy eljárása a zsidóknak tetszik, Pétert is fogságba vetette. {AA 143.1}

Ezek a kegyetlenkedések a húsvéti ünnepek alatt történtek. Mialatt a zsidók az egyiptomi szabadulást ünnepelték, nagy odaadást és buzgóságot mutattak Isten törvénye iránt, ugyanakkor ennek a törvénynek minden szabályát áthágták, amennyiben Krisztus követőit üldözték és megölték. {AA 144.1}

Jakab halála nagy szomorúságot és megdöbbenést keltett a hívők körében; amikor pedig Pétert is elfogták, az egész gyülekezet böjtölt és imádkozott érte. {AA 144.2}

Heródes ama cselekedete, hogy Jakabot megölette, nagy tetszést aratott a zsidók között. Bár többeket bántott a kivégzés titkos módja, mert – véleményük szerint – a nyilvános kivégzés a hívőket és mindazokat, akik rokonszenveztek velük, jobban megfélemlítette volna. Tehát, hogy egy nyilvános, mindenki által látható kivégzéssel még jobban megnyerje őket, Pétert a börtönben őriztette. Kétségek merültek azonban fel, hogy a jelenleg Jeruzsálemben időző sokaság előtt végezzék-e ki az öreg, tiszteletreméltó apostolt, mivel féltek, hogy a tömegben, mialatt elővezetik, részvét ébred iránta. {AA 144.3}

A papok és vének még attól is féltek, hogy Péter esetleg újból hatalmas beszédet intéz a néphez, amelyet már oly gyakran arra készítetett, hogy Jézus életével és jellemével foglalkozzék. Olyan beszédet, amelyet minden ellenérvükkel sem voltak képesek megcáfolni. Az a buzgalom, amellyel Péter védelmezte Jézus ügyét, már sokakat készítetett arra, hogy az evangéliumot elfogadják. A főemberek féltek, hogyha Péternek ismét alkalma lenne hitét megvallani a Jeruzsálemben ünnepet ülő nagy tömeg előtt, akkor a királytól szabadon bocsátását követelné. {AA 144.4}

Amíg különböző ürügyekkel a halálos ítélet végrehajtását húsvét utánra halasztották, a gyülekezeti tagoknak idejük volt alapos önvizsgálatra és komoly imaéletre. Szüntelenül könyörögtek Péterért, mivel érezték, hogy a mű nem nélkülözheti munkálkodását. Felismerték, hogy olyan időponthoz érkeztek el, amikor Isten segítségével Krisztus gyülekezete elpusztulna. {AA 145.1}

Időközben minden nép közül sok ájtatoskodó kereste fel az Isten imáadására szentelt épületet. Gyönyörű látványosság volt; pazar pompája felemelő hatást váltott ki. Azonban Jehovának nem volt többé lakhelye ebben a gyönyörű palotában. Izráel népe elszakadt Istenétől. Röviddel földi tanítói működésének befejezése előtt Krisztus ily szavakra fakadt a templom épületének szemlélése közben: „Ímé, pusztán hagyatik néktek a ti házatok.” (Mt. 23:38) Eddig Atyja házának nevezte a templomot; mikor azonban Isten Fia utoljára lépett ki kapuin, Isten színe örökre elhagyta az egykor tiszteletére emelt épületet. {AA 145.2}

Végül megállapították Péter kivégzésének napját, de a hívők imái még mindig ostromolták az eget. Mialatt teljes szívvel-lélekkel kértek segítséget buzgósságos könyörgésben, Isten angyalai őrizték a fogoly apostolt. {AA 145.3}

Heródes visszaemlékezett az apostolnak egy korábbi fogságából való eltűnésére; ez alkalommal tehát kétszeres őrizetet és óvatosságot rendelt el. Hogy teljesen lehetetlenné tegye a szökést, tizenhat katona felügyelete alá helyezte, akiknek különböző őrségekbe osztva, a foglyot éjjel-nappal őrizniük kellett. Két katona közé láncolva – kiknek csuklójához egy-egy lánc kötötte oda – feküdt cellájában Péter, és meg sem

mozdulhatott anélkül, hogy a katonák észre ne vették volna. Miután a börtönajtókat biztonsági zárral látták el, és erős őrség állt előtte, a szabadítás vagy menekülés lehetősége teljesen kizárt volt. Azonban: Ahol legnagyobb a veszély, ott legközelebb a segítség. {AA 145.4}

Péter egy sziklába vájt cellába volt bebörtönözve, amelynek ajtóit erősen bezárták és eltorlaszolták. Az őrálló katonák felelősek voltak őrizetéért. De a biztos zárok, a torlaszok és a római őrség, amelyek kizárták minden emberi lehetőséget, csak annál inkább magasztalják Isten győzelmét Péter kiszabadításánál. Heródes a Mindenható ellen emelte fel kezét, és ezért teljesen meg kellett szégyenülnie. Isten saját hatalmas kezével akarta megmenteni ezt az értékes életet, amelynek elpusztítását a zsidók tervbe vették. {AA 146.1}

Elérkezett tehát a kivégzést megelőző nap sötét éjjele... Hatalmas angyal indult útnak a mennyből, Péter megmentésére. Az erős ajtók – amelyek Isten szentjét zárva tartották – feltáruultak, emberi kezek segítségére nélkül is. A Mindenható angyala keresztülhalad, és az ajtók zajtalanul záródnak be utána. Belép a cellába: Péter ott fekszik, és békésen alussza az Istenbe vetett hit nyugodt álmát. {AA 146.2}

Az angyalt körülvevő fényár megvilágítja a cellát, de nem ébreszti fel az apostolt. Csak amikor az angyal érintését érzi, és e hangot hallja: „Kelj fel hamar!” – tér magához annyira, hogy látja a cellát mennyei fényben ragyogni és a dicsőséges angyalt maga előtt. Gépiesen engedelmeskedik, és amikor a felkelésnél kezeit használja, alig ébred tudatára, hogy béklyói lehulltak csuklóiról. {AA 146.3}

Ismét felhangzik a mennyei küldött parancsa: „Övezd fel magadat és kösd fel saruidat!” Péter ismét önkéntelenül engedelmeskedik, csodálkozva bámul látogatójára, és azt hiszi, hogy álmodik, vagy látomást lát. Az angyal újból ráparancsol: „Vedd rád felsőruhádát és kövess engem!” (Ap. csel. 12:7-8) Az angyal az ajtóhoz megy; a máskor oly bőbeszédű Péter ámulattól elnémulva követi. Keresztülhaladnak az őrségen és elérik az erősen elreteszelt ajtót, mely magától nyílik ki előttük, de utánuk rögtön be is zárul; miközben az örök úgy belül, mint kívül, mozdulatlanul maradnak helyükön. {AA 147.1}

Elérik a második, szintén kívül-belül őrzött ajtót. Ez is úgy nyílik ki, mint az első, anélkül, hogy a sarokvasak nyikorognának, vagy a reteszek bármilyen zajt okoznának. Keresztülhaladnak rajta, és ez is éppoly zajtalanul csukódik be ismét. Hasonló módon jutnak át a bejárati kapun, és már kint is vannak a nyílt utcán. Egyetlen szót sem váltanak; egyetlen lépés sem hallatszik. Az angyal kápráztató fényártól övezve halad elől; Péter pedig zavartan, és magát még mindig álomban képzelve, követi szabadítóját. Így haladnak végig egy utcán, és azután az angyal eltűnik. Megbízását elvégezte. {AA 147.2}

Lassanként eloszlott a mennyei fény, és Péter ott áll a mélységes sötétben, amely csak akkor enyhül, amikor szeme már megszokta. Egyedül van a csendes utcán, és az éjjeli hűs levegő simogatja homlokát. Tudja már, hogy kiszabadult. Ismerős a városrész is. Felismerte a helyet, hiszen már sokszor járt arra, de amelyről azt hitte, hogy a következő reggel látja utoljára. {AA 147.3}

Megkísérelte, hogy visszaidézze emlékezetébe az előző órák eseményeit. Tudta, hogy miután saruit és felsőruháját levetette, két katona között, hozzájuk láncolva aludt. Azonban most, ahogy végignézett magán, látta, hogy teljesen felöltözve és felövezve áll. A kegyetlen béklyóktól megdagadt csuklóit is szabadok. Ráeszmélt arra, hogy szabadsága nem káprázat, nem álom, nem látomás, hanem boldog valóság. Reggel akarták utolsó útjára kísérni; és íme, angyal szabadította ki a börtönből meg a halálból. „És Péter magához térve, mondá: Most tudom igazán, hogy az Úr elbocsátotta az ő angyalát és megszabadított engem Heródes kezéből és a zsidók népének egész várakozásától.” (Ap. csel. 12:11) {AA 148.1}

Az apostol azonnal ahhoz a házhoz ment, ahol hittestvérei összegyűltek, és ebben a pillanatban is buzgóságosan könyörögtek érte. „És mikor Péter zörgetett a tornác ajtaján egy Rhodé nevű szolgálóleány méne oda, hogy hallgatózzék; és megismervén a Péter szavát, örömeiben nem nyitotta meg a kaput, hanem befutván hírvil adó, hogy Péter áll a kapu előtt. Azok pedig mondának neki: Elment az eszed. Ő azonban erősíté, hogy úgy van. Azok pedig mondának: Az ő angyala az. {AA 148.2}

Péter pedig szüntelen zörget vala; mikor azért felnyitották, megláták őt és elálmélkodóknak. Miután pedig kezével hallgatást intett nekik, elbeszélé nekik, mimódon hozta ki őt az Úr a tömlöcből.” (Ap. csel. 12:13-17)

És Péter „kimenvén, elméne más helyre”. A hívők szíve pedig dicsérettel és örömmel telt meg, mert Isten meghallgatta imáikat, és Pétert kiszabadította Heródes kezéből. {AA 148.3}

Reggelre nagy embertömeg gyűlt össze, hogy szemtanúja legyen az apostol kivégzésének. Heródes elküldött a börtönbe Péterért, akit fegyveres őrök serege és kísérete közepette kellett volna előhozni. Ezt nemcsak azért rendelte el így, hogy megakadályozza az esetleges szökést, hanem főként azért is, hogy mindazokat, akik rokonszenveznek vele, megfélemlítse, és királyi hatalmát kimutassa. {AA 149.1}

Amikor a börtönőrök látták, hogy Péter kiszabadult, megrémültek. Szigorú parancsot kaptak, hogy életükkel tartoznak a rájuk bízott fogoly életéért; tehát különösen éberek voltak. Midőn a hivatalnokok megjelentek, hogy Pétert átvegyék, a katonák még a börtön ajtóit előtt állottak, a záruk és rezesek helyükön voltak. A láncok is ott voltak még a két katona csuklóján – de a fogoly eltűnt. {AA 149.2}

Amikor Heródes értesült Péter szökéséről, dühroham fogta el. Hűtlenséggel vádolta meg a katonákat, és kivégzésüket rendelte el. Noha nagyon jól tudta, hogy nem emberi hatalom szabadította ki Pétert, azonban nem akarta beismerni, hogy isteni erő akadályozta meg tervének kivitelét, és dacosan fellázadt Isten ellen. {AA 149.3}

Nemsokára Péter kiszabadulása után, Heródes lement Cézáreába. Ott nagy ünnepélyt rendezett, hogy a nép csodálatát felkeltse, és tetszését megnyerje. Jelen volt ezen az ünnepélyen az egész környékbeli mulatni vágyó lakosság. Nagy ünnepi lakomát rendeztek, és fogyott a sok bor. Heródes nagy pompával és hosszas szertartások között jelent meg a vendégek előtt, és fényes szónoklatot tartott. Arany- és ezüsttől ragyogó öltözkéiben, melynek redőzete a nap sugarait csillogva tükrözte vissza, valóban pompás látványt nyújtott. Egyéniségének méltósága és választékos beszéde nagy hatást gyakorolt az ünneplőkre, akik mámorosan és a borivástól már kábult fejjel, elkáprázva Heródes pompájától, elragadtatva fellépésétől és szónoki tehetségétől, vad lelkesedésükben elhalmozták hízelgéseikkel. Hangoskodva kijelentették végül, hogy ha eddig fejedelemtént tisztelték, máától fogva Istenként fogják dicsőíteni. {AA 149.4}

Hangok hangzottak fel ekkor egy nyomorult bűnös dicsőítésére; ezek a hangok néhány évvel ezelőtt így kiáltottak: Vidd el ezt! Feszítsd meg! Feszítsd meg! A zsidók nem fogadták el Krisztust, kinek az út porában bezennyeződött egyszerű ruhája alatt, érettük is isteni szeretettel telt szív dobogott. Szemük nem ismerte fel a szerény külső mögött az élet és dicsőség Urát, noha Krisztus hatalma tárult fel előttük műveiben, amelyeket közönséges halandó nem végezhetett. Ehelyett azonban készek voltak inkább e gőgös királyt Istenként tisztelni, akinek ezüsből és aranyból készült pompás ruhái kegyetlen szívét takarták. {AA 150.1}

Heródes tudta, hogy a nép dicséretét és hódolatát nem érdemelte ki; mégis elfogadta a bálványozást, mintha megilletné. Szívét legeltette diadalán; arcán a kielégült büszkeség pírja lángolt, amikor felharsant a kiáltás: „Isten szava ez és nem emberé.” (Ap. csel. 12:22) {AA 151.1}

Egyszerre azonban borzalmas változás ment végbe; arca halotthalvány lett és eltorzult a fájdalomtól. Verejtékezett. Egy pillanatig a fájdalomtól és rémülettől szinte megkövülten állt, majd elszíntelenedett arccal fordult megdöbbszent barátaihoz. Kétségbeeséstől tompa, rekedt hangon kiáltott fel: Akit ti Istenné emeltetek, a halál fia lett! {AA 151.2}

A legborzasztóbb kínok között vergődve vitték el a dőzsölés, öntetszelgés színhelyéről. Még néhány pillanattal előbb hivalkodva fogadta a nagy tömeg imádatát; azonban fel kellett ismernie, hogy annak az Uralkodónak kezébe esett, aki hatalmasabb mindennél. Felébredt lelkiismerete vádolta. Eszébe jutott, hogy Jézus követőit mily kegyetlenül üldöztette; Jakabot kivégeztette. Visszagondolt szándékára, hogy Péter apostolt lefejezteti, valamint esztelen bosszújára, amellyel csalódása fölötti haragjában a börtön őreit kivégeztette. Érezte, hogy Isten keze nehezedik rá. Sem testi szenvedései, sem lelki gyötrelmei nem enyhültek, de nem is várta. {AA 151.3}

Heródes ismerte Isten törvényét: „Ne legyenek néked idegen isteneid” (II. Móz. 20:3). Tudta, hogy mivel elfogadta a nép imádatát, betetőzte bűneinek mértékét, és Jehova igazságos haragját hívta ki. {AA 151.4}

Péter kiszabadítására a mennyből leszállt angyal Heródesen is elvégezte a harag és az ítélet munkáját. Az

angyal meglegyintette Pétert, hogy álmából felébressze; de egészen más ütést mért az istentelen királyra. Megalázta büszkeségét, és végrehajtotta a Mindenható büntetését. Isten megtorló ítélete következtében Heródes testi és lelki gyötrelmek között halt meg. {AA 152.1}

Ez az isteni igazságszolgáltatás megdöbbenetette a népet. Az a hír, hogy Krisztus apostola csodálatos módon szabadult ki a börtönből és halálból, viszont az üldözött utolérte Isten méltó büntetése, elterjedt az ország minden részébe, és sokakat arra készítetett, hogy higgyenek Jézus Krisztusban. {AA 152.2}

Fülöp tapasztalata, akit a mennyből jött angyal utasított arra a helyre, ahol az igazság után vágyódó lelket megtalálja; Kornélius élménye, akit az angyal keresett fel Isten üzenetével; Péter esete, akit bebörtönöztek és halálra ítélték, de angyal megszabadította - mind-mind igazolják, hogy milyen szoros az összeköttetés a menny és a föld között. {AA 152.3}

Angyalok ilyen látogatásairól szóló feljegyzések nyújtsanak erőt és bátorságot Isten munkásainak. Miként az apostolok idejében, úgy napjainkban is angyalok vonulnak végig a földön, bejárnak minden hegyet-völgyet, hogy vigasztalják a csüggedőket, védelmezzék a megtérorókat, és emberi lelkeket nyerjenek meg Krisztusnak. Igaz, hogy személy szerint nem láthatjuk őket, mindazáltal mellettünk vannak, hogy vezessenek, tanítsanak és védelmezzenek. {AA 152.4}

A mennyet a földdel titokzatos, láthatatlan létra köti össze; ennek alsó vége a földben gyökerezik, legfelsőbb foka azonban az Örökkévaló trónját érinti. Ezen a fényesen ragyogó létrán állandóan fel-alá járnak az angyalok, és fölviszik az Atyához a szegények és nyomorgók sóhaját, és hoznak le áldást, reményt és bátorítást az embereknek. A világosság ezen angyalai mennyei légkörrel veszik körül a lelkeket, és fennkölt magaslatokra juttatják őket. Testi szemekkel nem láthatjuk lényüket. Mennyei dolgok csak lelki szemekkel ismerhetők fel. Mennyei hangok harmóniáit csak lelki fülünk foghatja fel. {AA 153.1}

„Az Úr angyala táborát jár az öt félők körül, és kiszabadítja őket.” (Zsolt. 34:8) Isten megbízza angyalait, hogy védelmezzék választottait a veszedelemtől, „a dögvészről, amely a homályban jár” és „a döghaláltól, amely délben pusztít” (Zsolt. 91:6). Számtalanszor beszéltek angyalok emberekkel, miként barát beszél barátjával, és biztonságba helyeztek sokakat. Angyalok bátorító szava gyakran felemelte a hűségesekeket a csüggedésből, és irányította gondolataikat a magasabb rendű dolgokra. Így vált lehetővé, hogy a hívők hitben láthatták a győzelmi koronát, a pálmaágakat, a fehér ruhákat és a győzők jutalmát: Istennek ajándékát. {AA 153.2}

Angyalok feladata: közeledni a szenvedőkhöz, megpróbáltatához és megkísértettekhez. Fáradhatatlanul munkálkodnak minden lélekért, akiért Krisztus meghalt. Amikor egy bűnös Krisztushoz tér, átadja magát Neki, angyalok viszik az örömhírt fel a mennybe. Ez a mennyei seregek nagy öröme. „Nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtért bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre.” (Lk. 15:7) Minden eredményes fáradozásunkról - amely a sötétséget oszlatja és Krisztus ismeretét terjeszti - értesül a menny. Ha tehát ilyen cselekedetet jelentenek az Atyának, öröm tölti be az egész mennyet. {AA 153.3}

A mennyei fejedelmek és hatalmasságok figyelemmel kísérik Isten szolgálóinak minden küzdelmét, amelyet látszólag csüggesztő körülmények között vívnak meg. De valahányszor Megváltójuk zászlaja köré sereglenek a keresztények, és felvonulnak megvívni a hit nemes harcát, mindig újabb eredményeket érnek el, és újabb dicsőséget aratnak. A mennynek minden angyala készséggel áll szolgálatára Isten alázasos, hívő gyermekeinek. Ahányszor az Úr munkásai dicséneket énekelnek idelent, az angyalok kara is átveszi odafent, hogy dicsőíttessék az Atya és a Fiú. {AA 154.1}

Az angyalok szolgálatát és küldetésük jelentőségét jobban meg kell értenünk, mint eddig. Gondoljunk arra, hogy Isten minden őszinte gyermeke mennyei lények segítségét élvezzi. A világosság és erő láthatatlan seregei szolgálatkészen veszik körül a Föld szelídeit és alázasosait, akik hisznek ígéreteiben, és azokra igényt is tartanak. Kérubok és szeráfok, valamint erős angyalfejedelmek állnak Isten jobbán. „Avagy nem szolgáló lelkek-é mindazok, elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az idvességet?” (Zsid. 1:14) {AA 154.2}